

Karmel Vlaanderen

"Een kleine profeet van Gods grote liefde"

het leven van de karmeliet

Als ik je nu het verhaal vertel van het leven van een karmeliet, dan kun je dat gewoon niet losmaken van het verhaal van daareven. Want karmelieten en karmelietessen : het zijn toch broers en zusters van elkaar. We behoren tot hetzelfde gezin. Teresia van Avila, noemen we graag : onze heilige moeder, en Johannes van het Kruis : onze heilige vader. In ons leven klopt hetzelfde hart. Toch zul je merken dat dit verhaal eigen accenten legt. Hetzelfde Karmelideaal wat anders belicht.

Je mag er zijn

Heb je ook dat verlangen naar liefde en gaafheid? Beminnen en bemind worden voor eeuwig. Als mens zoek je Iemand die je absoluut garandeert : "jij mag er zijn voor Mij — Ik ben er voor jou —". Dit verlangen naar God, naar ècht leven met Hem, mag je als karmeliet in jezelf erkennen. God liefhebben, omdat Hij jou het eerst heeft liefgehad. Door dit verlangen naar liefde werkelijk in jou toe te laten, word je meer jezelf, een meer bevrijde mens.

Het begint met de weg naar binnen : het bidden. Geen sprong in een duistere leegte, maar een samenzijn met God, je Vriend. Langs de weg van het bidden, word je teruggebracht naar de bron van levend water. Je mag bij God jezelf ontdekken en aanvaarden. En ook de mensen en de wereld krijgen een nieuw gezicht.

Zo iets moois als mystiek

Zo verlangde Teresia van Avila voor God aanvaardbaar te zijn, God lief te hebben. Al had ze haar fouten en gebreken. Persoonlijk heeft ze ervaren dat zij, dank zij de genade van God, méér was dan een zondares. Ze heeft ervaren dat God haar liefhad zoals ze was, en haar heiligde. "God in mij en ik in God" : het is de verwoording van een diepe geloofservaring van Teresia van Avila. Haar levensgeheim. In 1571, een tijd vol beslommeringen om haar kloosterstichtingen, schreef ze in haar Gewetensbrief 15: "Ik vond dat mijn ziel geheel doordrenkt werd met de Goddelijke tegenwoordigheid; zoals ik een spons zie zwellen door het opzuigen van water ; zo genoot mijn ziel op een bepaalde wijze in haar binnenste en bevatte zij in zich de drie Goddelijke Personen. Het scheen me toe dat deze Drie Personen in mijn ziel waren en dat ik hen daar zag, en dat zij zich daar mededeelden aan ieder schepsel zonder uitzondering, terwijl zij ook in mij bleven vertoeven." Dit is een mystieke ervaring van Teresia. De vervulling eigenlijk van Jezus' woord : "Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord onderhouden ; mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en verblijf bij hem nemen" (Goh. 14,23).

Mystiek dus. En niet enkel voor Teresia. Het ligt aan de horizon van ieder christelijk leven. Het is de zomer die op de lente volgt. De uitbloei van de doopselgenade in je hart. Het leven als karmeliet is uitdrukkelijk en zeer bewust afgestemd zijn op de mystieke ervaring van God. Op de persoonlijke ontmoeting tussen God en jou, die uitbloeit tot een liefdevol kennen van God, tot een onmiddellijk ervaren in geloof van de intieme vereniging met Hem.

En zoiets moois is een vrije gave van God, waar je je voor geschikt kunt maken. Als karmeliet weet je je geroepen te leven naar de kern van je christen zijn : God gaarne zien, Hem liefhebbend schouwen, stil en rustig. Hem zo dieper leren kennen. Contemplatie, noemt Teresia dat. In haar meesterwerk "Innerlijke Burcht" (V, 1, 2) schrijft ze : "Wij allen (in de Karmel) zijn geroepen tot het gebed en de beschouwing (contemplatie). Want dit is onze oorsprong, van dit geslacht stammen wij af, dat van onze heilige vaders van de Berg Karmel, die in grote eenzaamheid en afstand tegenover de wereld die schat zochten : de kostbare parel van de beschouwing".

De polsslag van de Karmel

Als karmeliet stel je je open voor die ervaring, die mystieke contemplatie. Je leven wordt één lang verlangen naar het tastbaar worden van Gods liefde.

Een oude tekst uit het Karmelmilieu van de 14e eeuw vertelt over het dubbel doel van het karmelietenleven : "Met de hulp van Gods genade, bereik je het eerste doel door eigen inspanning en beoefening van de deugd. Het bestaat hierin : God een heilig en zuiver hart aanbieden dat vrij is van elke zonde. Het tweede doel van deze levenswijze wordt je als loutere gave geschonken. Het bestaat hierin, dat je niet alleen na je dood, maar reeds in dit sterfelijk leven, in je hart en je geest enigszins de kracht van de goddelijke tegenwoordigheid en de zoetheid van de hemelse glorie smaken en ervaren mag" (Boek van de eerste monniken, hoofdst. II).

Dit is de polslag van de Karmel. Een mystieke traditie die haar altijd op weg heeft gezet. Als karmeliet ben je naar je diepste wezen een man van contemplatie. Alle grote figuren van de Karmelorde, doorheen haar acht eeuwen geschiedenis, hebben in hun taal en cultuur dit mystiek ideaal hoog gehouden. Er is veel gegroeid in de Karmel sinds het prille begin rond 1200. Maar ook als contemplatief-apostolische orde blijft in haar profiel het mystieke ideaal de voornaamste trek, die haar van andere religieuze gemeenschappen onderscheidt. Christelijke mystiek is geen stovuur van voorbijgaand enthousiasme. Geen bezinnen in de leegte. Maar het ervaren van de ontzagwekkende werkelijkheid dat God leeft, je bemint en engageert. De mystieke ervaring van Teresia van Avila, Johannes van het Kruis en zoveel anderen is mogelijk. Zij het dan voor een hoge prijs, langs een weg met vele stadia van zuivering voor je hart. In de mystieke vereniging met God leef je bewust mee op het ritme van Gods drieëne leven, Je geloof wordt verlicht. Je liefde omgevormd. Bij dit alles is het lijden niet afwezig. De donkere nacht. De zwarte sneeuw. Maar ook dan weet je : "Hij houdt van mij". De pijn wordt dragelijk. Zij zuivert je. Zij wekt in jou een zelfvergeten liefde, een nieuwe energie. Die breekt naar buiten en maakt van je een mens die roemen kan op zijn kwetsbaarheid en zwakheid : "als ik zwak ben, ben ik sterk" (2 Kor. 12,10).

Een gunstig menselijk milieu

Als je een karmelietenklooster bewoont, voel je aan dat het hele menselijke milieu die mystieke ontmoeting met God zo goed mogelijk wil begunstigen. Alles is er ook op gericht dat geen hinderpalen worden gesteld. In het huidige levensritme is het gevaar niet zo denkbeeldig dat je je laat overspoelen en volstoppen door indrukken allerlei. Zo kan je innerlijke weerbaarheid worden aangevreten. Zal het openstaan voor die goddelijke Vriend er dan niet onder lijden?

Vandaar doe je als karmeliet een radicale keuze in wat tot je kan komen. Je onthecht je bewust. Waarom? Om de grote krachten van je hart te kunnen aanboren, om God te kunnen vinden. Vandaar merk je in de Karmel de nadruk op soberheid in huisvesting, kleding, voeding en communicatiemedië (geen tēvee).

Om Gods stem te horen, hebben de karmelieten steeds de eenzaamheid en de stilte opgezocht. Hun sobere kloosters zijn huizen van gebed. "Het diepste leven is een schuwe hinde, die vlucht voor geraas en luide gezichten"
(H.R. Holst-Van der Schalk).

Als karmeliet kun je veel alleen zijn. Je hebt je eigen cel of leefruimte : een heel eenvoudig kamertje. "Een cel is maar een kleine ruimte, maar de stilte maakt ze wijd als de woestijn". Wanneer je "op cel" bent, is de ene liefde van Jezus Christus de band tussen jou en al je broeders, tussen jou en heel de mensheid. Dit alleen-zijn is een vruchtbare tijd om je door God te laten doen. Een tijd voor je persoonlijke geestelijke lezing, vooral de H. Schrift en de Karmel-auteurs. Een tijd voor studie. Een tijd om door je werk de gemeenschap van dienst te zijn of om je pastoraal engagement voor te bereiden.

Aan de hand van Vader

Het menselijk samenzijn in een Karmelklooster krijgt door die keuze voor God een andere, rijkere dimensie. Zo komt er veel tijd vrij voor het samen-bidden. In de Karmel is bidden, urenlang bidden, het voornaamste dat we samen doen. Ook in een karmelietenklooster is er dagelijks tweemaal een uur stil of inwendig gebed in gemeenschap voorzien. Een bidden "in het verborgene". Een intiem vriendschappelijk samenzijn met God. Niet alleen twee uur wil je bidden, maar "dag en nacht", "altijd". Een voortdurende grondstroom van bidden. Als karmeliet probeer je te leven in Gods tegenwoordigheid. Aan de hand van Vader. In liefdevolle aandacht. Je kijkt op naar Vader, van wie je de hand gelovig in de jouwe weet. Je bent verbonden met de Heer. Je hebt oog voor Hem. Je dankt God, vraagt om zijn hulp. Je legt gewoon je hart voor Hem open. Je leert steeds beter leven onder zijn liefdevolle blik. Ook op donkere dagen, of als je je eenzaam voelt, verloren of zondig. "God, U bent er!" Heel liefdevol aanwezig. Een beeld in de kloostergang, de klok die luidt, een bijbeltekst op je tafel : je laat je helpen door eenvoudige middelen om in zijn aanwezigheid te leven.

Karmeliet zijn, is geboeid worden door Jezus. Steeds vaker bij Hem willen zijn. Want je hebt lief. Lange tijd lijkt het alleen de vrucht van je eigen toeleg. Maar er komt een tijd dat je je aangetrokken voelt, opgetild, gevangen, overweldigd door een "te grote liefde". Je ervaart de Geest die in jou bidt. Die aanwezigheid "wist" je vroeger in geloof. Nu "ervaar" je ze in geloof. In het begin is er misschien nog aarzeling, maar er komt een uur, vroeg of laat, dat je niet meer aan de ervaring van zijn liefde twijfelen kunt : ie bent zelf binnengeleid in het boeiende land van de mystiek.

"Alleen voor wie in eenvoud bidt, opent God de deur van zijn liefde", schrijft Teresia van Avila. Mystici zijn er veel te weinig. Niet God heeft daaraan de schuld. Want volgens Johannes van het Kruis staat God als een zon boven jou, om zich aan je mee te delen. Open dan de deuren en de vensters van je innerlijke zelf. Anders kan de zon van zijn liefde niet binnenstralen.

Als karmeliet wil je geen perken stellen aan Gods vriendelijk licht. Je probeert een en al gastvrijheid te zijn voor Hem.

Je wordt doortrokken van liefde

Zoals de zee een golfslag heeft, en ebbe en vloed kent, zo is je gebedsleven als karmeliet noodzakelijk gedragen door de sterke tijd van de Eucharistie. Elke dag leef je van Gods bevrijding, nu reeds midden onder ons. Je viert de opbouw van de gemeenschap van broeders en zusters rond de Heer. Je bent in aanbidding om Gods blijvende tegenwoordigheid. Je beluistert de oproep tot engagement, tot offerbereidheid, tot liefde ook als het pijn doet! Want voor Teresia van Avila richt het bidden zich tot Jezus, in de concreetheid van zijn woord, zijn sacramenten, zijn Kerk.

Met de gemeenschap van je broeders kom je dagelijks regelmatig samen om de lof van Christus aan de Vader, ingezet in de Eucharistie, verder door te zingen in de psalmen. Karmelieten houden van een eenvoudig kerkelijk getijdengebed.

Zo beleef je de cultuur van het bidden. In een Karmelklooster "zit het gebed in de muren, zoals rook in een amberen pijp" (G. Bomans). Natuurlijk ben je ook graag samen bij de maaltijden. Karmelieten eten meestal in stilte. Want "niet van brood alleen leeft de mens, maar van ieder woord dat komt uit Gods mond" (Mt. 4,4). Een van je broeders leest tijdens de maaltijd voor uit de H. Schrift, of uit een karmelitaans of een ander religieus boek. Een uur of zo ontspanningstijd 's middags of 's avonds is er ook bij. Je praat met je broeders. Karmelieten kijken niet op een lach min of meer, dat is bekend. De Karmel is geen burgerlijk nest, maar ook helemaal geen ijskelder. Wel een gemeenschap van eenvoudige goedheid en echte menselijkheid. Teresia spoort aan : "zoek uit hoe je anderen vreugde kunt geven en hen kunt dienen".

In regelmatige bijeenkomsten wordt de geestelijke opbouw van de leefgemeenschap nog sterker ter harte genomen. Want karmelieten zijn mensen onderweg : je bestijgt de "Berg Karmel" en gaat de "Weg van volmaaktheid". Je bent er nog niet. En de liefde, die het middelpunt is van het gebed, bewijst zijn authenticiteit in naastenliefde, in vergeving schenken en ontvangen

Zo draag je rijke vrucht

In je leven als karmeliet steekt een flink stuk gratuïteit. Je bent weggeschonken aan God. Een eerste dienst die je aan je medemensen bieden kunt is: gewoon jezelf zijn, verbonden met God. Je beleeft zo een diepmenselijke waarde die misschien niet onmiddellijk nuttig is volgens de regels van het moderne management. Maar je weet je één met de mensheid in evolutie, met de nieuwe mogelijkheden die kunnen bijdragen tot een grotere menswording. Pas binnen Gods aanwezigheid wordt die evolutie een zinvolle schepping. Op die manier de scheppende mogelijkheden van je medemensen dóórbidden, vervullen met Gods tegenwoordigheid : dat is je eerste taak als karmeliet.

Sterker nog : bidden is op zichzelf reeds vruchtbaar voor Kerk en wereld. Volgens de intensiteit van je vriendschap met God. Contemplatief bidden is de hefboom waarmee je heel de wereld kunt bewegen. De eerste apostolische en missionaire betekenis van het Karmelleven ligt daarin. De Kerk heeft dat goed begrepen. Teresia van Lisieux, die geen voet uit haar Karmelklooster heeft gezet, stelde ze, naast Franciscus Xaverius, aan tot patrones van alle missies. Haar roeping in de Karmel was voor deze jonge karmelietes : in het hart van de Kerk liefde zijn. Gods liefde ontvangen om ze apostolisch werkzaam te laten zijn in de mensen. Deze roeping, deze eerste dienst, heb je als karmeliet met je zusters in de Karmel gemeenschappelijk. Het is het verborgen apostolaat van je gebed en offer. Pater Frans Van de Velde, een Vlaams Oblaat, die met de warmte van het evangelie diepvriesgebieden aan de Noordpool ontdooide, is rotsvast overtuigd van de waarde van dit apostolaat. "Wat er belangrijk is voor de Kerk, dat is: gezond verstand en de kracht van heiligen. Veertig jaar lang heeft een karmelietes in een Vlaams slotklooster voor mij gebeden en geofferd. Dat is het geheim van mijn heerlijk en vruchtbaar missionarisleven geweest. Ja, nu weet je waarom ik het hier heb uitgehouden. De rest is kwestie van aanpassing!" (O. Tanghe, Noordpoolmissionarissen, Tielt, Lannoo, 1980, blz. 95).

Gids op de weg van contemplatie

Als karmeliet heb je bovendien de mogelijkheid tot een concreet pastoraal engagement binnen en buiten je klooster. Van bij het begin van haar Karmelhervorming heeft Teresia van Avila geestelijke begeleiders gewild voor haar zusters karmelietessen. Priesters beziel met dezelfde Karmelgeest. Vanuit je vriendschap, je biddende eenheid met God, groeit in je die drang om andere mensen warm te maken voor Gods vriendschap. Vanuit de innerlijkheid kom je tot engagement, tot uitwendig apostolaat. En je behoudt daarin je eigen karmelitaans profiel. Bij dit specifiek karmelitaans apostolaat zal het vooral gaan om:

- mensen te laten meeleven met de Eucharistie en de gebedstijden van je gemeenschap.
- biechtpastoraal en geestelijke begeleiding,
- leiding van bezinningsmomenten en tijden van levensverdieping,
- retraite- of recollectiedagen, conferenties over spiritualiteit,
- apostolaat van de pen : boeken, artikels of brieven,
- jongeren-begeleiding (jongeren die zoeken naar verdieping), pastorale en missionaire inzet.

In de Kerk mag je als karmeliet voor andere mensen een betrouwbare gids zijn op de weg van het bidden, van de contemplatie. "Contemplationem allis tradere", de beschouwing zelf doorgeven, is een oude onvergetelijke uitdrukking om het specifiek karmelitaans apostolaat aan te duiden. Hierbij zijn de mystieke werken of geschriften van grote karmelitaanse auteurs vaak een onmisbare hulp. Ik denk vooral aan de kerklerares Teresia van Avila en Johannes van het Kruis, aan Teresia van Lisieux en Elisabeth van Dijon, aan Frère Laurent en Edith Stein.

In je leven is een groeiende harmonie speurbaar tussen de contemplatieve en apostolische gerichtheid. Je mag het niet zo voorstellen dat je als karmeliet bidt in functie van je pastoraal engagement. Je bidden, je beminnen en vervuld worden door God heeft waarde op zichzelf. Wel word je vandaaruit aangezet om herder te zijn voor anderen. Van jou wordt verwacht dat je woord heet van de naald is, geladen met overtuigingskracht. Altijd zal er iets van de profeet Elia in je voelbaar zijn. Terwijl je blijft luisteren naar God, spreek je zijn profetisch woord. Je bent als een waterbekken, dat eerst volloopt, vóór het overloopt. Geen kanaaltje dat water ontvangt en doorgeeft. Want alleen een overstromend bekken kan, zonder leeg te lopen, van zijn overvloed meedelen. Deze harmonie waarnaar je toegroeit, vraagt ook moed. Er is gebedskracht nodig om de onvermijdelijke lasten en moeilijkheden te dragen. Wijsheid om jezelf te relativiseren. Want bidden als karmeliet is meebidden met Jezus, en je uitwendig apostolaat is eenvoudig een deelnemen aan het ene bevrijdende apostolaat van Jezus. Ook als het je schamel lijkt, als je je geestelijk dor voelt, ook als je schijnbaar faalt, weet je in geloof dat je altijd slaagt, volgens de graad van liefde waarmee je de mensen benadert.

Karmelieten vormen geen gemeenschap van heiligen. Maar binnen de Kerk hebben ze een onvervreemdbare plaats. Hun eigen inbreng in de opbouw van de huidige spiritualiteit. Ook in de jonge kerken.

Ik zal je leiden naar de woestijn

De Karmel heeft de cultuur van de stilte en eenzaamheid steeds ter harte genomen. Ik vertelde je reeds over het alleen zijn op cel. Ook is er in verschillende karmels in Vlaanderen, in een afgezonderde hoek van de tuin een "kluis" gebouwd. Een leefruimte of cel, een kapel. Wat groen er omheen. In zo'n kluis kun je dan een tijd op bezinning gaan, om God te zoeken en je te laten beminnen. Omdat Hij spreken kan tot je hart.

Het eremitisch aspect van je Kaneelleven kan, voor wie hiertoe geroepen is, ook intenser beleefd worden in een kluizenaarsklooster. Van bij het begin van de Teresiaanse Hervorming zijn er geweest. Ook in ons land vóór de Franse revolutie. Ze getuigen van de uitzonderlijk hoge waarde die de Karmel hecht aan het "gratis gebed", het offer, tot geestelijke opbouw van Kerk en wereld.

Voor Vlaanderen ligt de kluizenarij nu in Roquebrune (Z.-Frankrijk) omdat we hierin samenwerken met Wallonië en heel Frankrijk. In de eenzaamheid staat een kloostergebouw met kapel en daarrond een aantal losstaande kluizen. In zo'n kluis leef je dan als karmeliet afgezonderd van de anderen. Alleen voor het getijdengebed, de Eucharistie en de maaltijden, kom je samen in de kapel of het klooster. Handwerk is er, maar geen concreet pastoraal engagement naar buiten toe. Zo'n woestijn of kluizenarij doet natuurlijk sterk denken aan het leven van de eerste karmelieten in de 13e eeuw op de Karmelberg. Elke karmeliet kan zich, in afspraak met zijn verantwoordelijke, terugtrekken in zo'n woestijn-klooster. Daar blijf je dan minstens voor een maand. En het kan zelfs permanent.

Geloften als groeikansen

In de Karmel ben je aan God bijzonder toegewijd. Zijn eigendom. Je belijdt dit publiek door je religieuze geloften, door je professie.

Geloften zijn een vaste bedding. Een kompas dat je leven in de eerste plaats op Jezus Christus oriënteert. Je spreekt een "ja"-woord om exclusief aan Christus te behoren. In geloof, hoop en liefde. In gehoorzaamheid, armoede en maagdelijkheid. Je bouwt eraan een leven lang. Je hoopt dat in de geestelijke armoede en soberheid van je leven God zal doorbreken als rijkdom. De rijkdom van zijn persoonlijke vriendschap. De vreugde om de meest eenvoudige dingen van het leven. De rijkdom van een warme genegenheid van broeders. Je bent een man van hoop. Je gelooft dat in je gehoorzaamheid aan het Evangelie, de leefregel van de Karmel en je oversten, God zal verschijnen als vrijheid en kracht. Met een zelfvergeten liefde, leg je de vrije beschikking over je persoonlijke levenswandel uit handen. Om je te binden aan het beste van wat God van je wil. Dat is echte vrijheid. Boven je eigen neigingen, met een blik vol geloof het welbehagen van de Heer volgen. Je bent een man van geloof. Je gelooft dat in je maagdelijke liefde God zich zal openbaren als je Bruidegom. Als volheid van leven. Als ouverture op de hemel in je menselijk bestaan, in je menselijk contact. Je bent een man van liefde.

Niet zomaar een kleed

Karmelieten en karmelietessen dragen een wijd kloosterkleed of habijt. Het is niet zo maar een kleed. Het is symbool van hun Godgewijd-zijn in de Karmel. Zo beleef je het als karmeliet: je behoort jezelf niet meer toe. Je laat je bekleden met de Heer Jezus, je door Hem beheersen. Dit lang kleed betekent een zekere breuk met een vroeger, een ander leven. Het habijt past bij je leven van ingetogenheid en gebed, de hele dag door. Het schenkt je als karmeliet de geest van de profeet Elia. Het dubbel deel. Onverkort. Zoals Elisa met de mantel ook de geest erft van zijn geestelijke vader (2 Kon. 2,1-15). Niet zomaar, magisch. Maar in de mate van zijn ontvankelijkheid Dezelfde charismatische geest van Elia is bron van de bezieling van de karmeliet : in stilte, in de "zachte bries", Gods aanwezigheid ervaren. En terwijl je nog luistert naar Gods Geest, ben je vol engagement, vol "ijver voor Jahweh" (1 Kon. 19,1-8).

Door de persoonlijkheid van de Karmelhervormers, Teresia van Avila en Johannes van het Kruis, is de symboolkracht van het habijt nog verrijkt geworden. Ze hebben in de 16e eeuw, met de gloed van hun Spaans temperament, de prioriteit van het mystieke of contemplatieve gebedsideaal in de Karmelorde hersteld. Een contemplatief gebed dat voor hen ook Kerkgericht is en mee-bevrijdend met Christus. Karmelieten zijn "broeders van O.L.Vrouw". Op de Karmelberg hadden ze al in de 13e eeuw een kapel gebouwd, aan haar toegewijd. Maria is je zuster en moeder. Ze toont je hoe een mens naar God toegroeit. Hoe een mens Gods liefde ontvangt en vrucht draagt in die liefde. Tot en met liefde.

In die moeilijke aanpassingstijd voor de Karmelorde in de 13e eeuw, heeft Maria aan de Generale overste, Simon Stock, haar zorg en genegenheid willen tonen. Zo spreekt het kloosterkleed van de Karmel, en vooral het scapulier, van die bescherming van Maria als zuster en moeder. Het scapulier is een teken, dat Maria je helpen wil te komen tot de vereniging met God. Dat je veilig bent in haar zorg : een kind bij haar aan huis. Maar er is ook de andere kant. Je belofte Maria na te volgen : nederig en zachtmoedig, ontvankelijk en gehoorzaam, ingetogen en zuiver. De witte mantel, die de karmeliet draagt op feestelijke en plechtige momenten, wil dit nog sterker accentueren.

Een thuis vinden in de Karmel?

Je leven is als een stroom. Het begint heel klein. Maar gaandeweg groeit het. De bron wordt een beek. De beek een stroom. Een stroom die zoekt naar de zee. Soms moet je leven een belangrijke wending nemen. Je voelt aan : van mij wordt echt een levensstap verwacht. Dan is het goed eens langs je levensstroom te gaan zitten. Je rustig te bezinnen. De vraag bij jou binnenlaten : "God, wat wilt U, dat ik met mijn leven doe?" Het kan dat je daarbij iets voelt voor contemplatief-apostolisch leven in gemeenschap. Voor de Karmel als huis van gebed, als dienstbaar in de Kerk. Dan komt ook spontaan de vraag op : "Hoe kan ik méér in contact komen met de karmelitaanse levensstijl?"

Tijden van contactname: Jongerenweekends

Steeds meer jongeren willen in de schaduw van een evangelische gemeenschap tot inkeer komen. Tot een beslissing over hun toekomst. De karmelieten houden ervan deze kans aan jongeren te bieden. Meermaals per jaar organiseren zij die jongerenweekends in de gemeenschap van de karmelieten te Zepperen. De voorbije weekends waren een echte "ontdekking" voor velen. Met grote zekerheid zijn ze terug de levensstroom opgegaan. Met een bewuster engagement in de Kerk en de maatschappij. Deze weekends zijn een kans om meer inzicht te ontvangen over de wending die je leven moet nemen. Een gelegenheid om de rijke spiritualiteit van de Karmel te proeven. Op de achtergrond van de gemeenschap is er telkens een groep paters die het weekend begeleidt en instaat voor een interessant en gevarieerd programma. Het is een tijd van getuigenis en uitwisseling, van gemeenschappelijk bidden, van luisteren naar de stilte en bij God vertoeven.

Een tijd van bidden, samen-zijn, ontspanning, met kans voor een persoonlijk gesprek met een pater.

Tijd van inleven

Dit is een tijd, in het verlengde van de contacttijden, waarin je het Karmelleven van stilte en gebed, eenzaamheid en gemeenschap, nog beter leert kennen. Een wat langere tijd of postulaat, waarin je je aanvoelen rond de Karmel, je thuisvoelen erin, de kans geeft uit te groeien tot een vaste wil, een beslistheid, zodat je kunt zeggen : "Ik heb voldoende zekerheid dat ik antwoord op een roeping van God". De duur van de inleeftijd hangt o.m. af van je vertrouwdheid met het Karmelleven : je geschiktheid voor het stille bidden, je gemeenschapszin, de richting van je engagement voor de Kerkgemeenschap.

Tijd van initiatie

Met de initiatietijd of het noviciaat begint je kloosterleven. Je wordt heel concreet ingewijd in de karmelitaanse levenshouding. In de teresiaanse spiritualiteit. Je leert de eisen kennen die de Karmelroeping stelt, om stilaan volwassen lief te hebben. Geroepen zijn tot de Karmel is: in vrijheid antwoorden op God die je kiest. Je aanvaardt in liefde de consequenties zoals ook Abraham en Maria het deden, Teresia van Avila en Johannes van het Kruis. De initiatie in de Karmel kan reeds beginnen vanaf je 18 jaar. Welke opleiding je later ook zult volgen, dit noviciaat is voor iedereen gelijk.

De initiatietijd duurt minstens één jaar, maximum twee, en vindt plaats in het Karmelklooster te Gent. Je treedt binnen in de gemeenschap van broeders: het kloosterkleed wordt je gegeven. Het is een tijd waarin je Gods roeping in de Karmel dieper bewust wordt. In dankbaarheid, in vreugde. Je verdiept je helemaal in de Karmel om er menselijk en geestelijk te rijpen, om vrij "ja" te kunnen zeggen met je geloften, op het einde van deze tijd.

Je vorming is geleidelijk. Aan jou aangepast. Want de genade van God voegt zich naar je talenten en mogelijkheden. Je vorming die zo begonnen wordt, is in de warmte van Gods Geest ook jouw werk. Vanuit je vitaliteit en verantwoordelijkheidszin. Het is ook een ontwikkeling die begeleid wordt door enkele karmelieten, die je de levensstijl aanleren. Doorheen gebed in de stilte, en sobere liturgie, doorheen conferenties en dialoog, groei je, met hun hulp, binnen in de Karmelspiritualiteit. Op het einde van de initiatietijd worden geloften afgelegd van armoede, gehoorzaamheid en maagdelijkheid voor een jaar. Deze geloften worden, gedurende minstens 3 jaar hernieuwd tot aan je plechtige professie.

Tijd van studie en verdere opleiding

Opleiding tot pater

De horizon daarbij is je keuze voor een biddend leven in gemeenschap, en vandaaruit ook een concreet pastoraal engagement als priester. Deze priesterstudies omvatten 2 jaar filosofie en 4 jaar theologie. De colleges volg je in het Agripo. Het zijn de studies zoals voor andere priesterkandidaten uit de kloostergemeenschappen van de Norbertijnen. Tevens wordt tijd gemaakt voor gebedscultuur, persoonlijke en gemeenschapsvorming, colleges in Karmelspiritualiteit, ontspanning, huishoudelijk werk en handenarbeid.

Zo worden je studies en verdere menselijk-religieuze vorming harmonisch verweven. Door je opleiding binnen de Karmel zal er iets in jou groeien, waardoor je ontmoetingen met andere mensen gekleurd worden. Je leven op een karmelitaanse golflengte kan ook in je levensstijl, in je spreken met andere mensen, als positief ervaren worden.

Opleiding tot broeder

Geroepen zijn tot broeder in de Karmel is : uitgenodigd worden tot een meer verborgen en uitgesproken contemplatief leven. Tot een mariale dienstbaarheid in de opbouw van je gemeenschap. Tot aan je plechtige professie ontvang je begeleide vorming in de Karmelspiritualiteit. Eventueel een opleiding naar het permanent diakonaat toe. Je dienst aan de Karmelgemeenschap kan betrekking hebben op de liturgie; op de zorg voor de receptie, economie of administratie, op huishoudelijke taken als : koken en tuinieren, timmeren en schilderen.

Het volle Karmelleven

Naargelang je opleiding en concrete opdracht, is er, vanuit je biddend leven in gemeenschap, mogelijkheid tot pastoraal engagement.

Het levensritme in een karmelietenklooster

- 6.00** Een uur stil of inwendig gebed in gemeenschap
- 7.00** Eucharistie
- 7.35** Morgengebed '*de lauden*'
 - Vrij ontbijt
 - Apostolaat (paters) of onderricht (novicen), studie, geestelijke lezing, persoonlijk gebed
- 11.30** Koorgebed
- 12.00** Middagmaal
- 12.30** Celtijd

Voor de paters : apostolaat, arbeid voor de novicen : rozenkranstientje, arbeid

17.45 Avondgebed '*de vespers*'

18.00 Een uur stil gebed in gemeenschap

19.00 Avondmaal

19.30 Ontspanning

20.30 Dagsluiting

Nachtrust

kleine wijzigingen zijn mogelijk naargelang de omstandigheden in elke leefgemeenschap afzonderlijk

Auteur: Piet Hoornaert, ocd

Copyright © Vlaamse Karmel

Burgstraat 46

9000 Gent

Tel: 032 (0)9/225 57 87